

Sygn. akt: I C 779/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Hajduczenia
Protokolant:	Magdalena Kalata

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2015 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko A. G.

o zapłatę

Oddala powództwo.

Sygn. akt I C 779/15

UZASADNIENIE

Powódka (...) S.A. z siedzibą w B. domagała się zasądzenia od pozwanej A. G. kwoty 329,89 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu oraz wносиła o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Uzasadniając żądanie pozwu powoływała się na zawartą pomiędzy stronami w dniu 28 czerwca 2011 roku umowę pożyczki gotówkowej (...) na mocy której (...) S.A. z siedzibą w B. udzieliła pozwanej pożyczki, a A. G. zobowiązała się do zwrotu łącznej kwoty 1023,84 złotych w 36 tygodniowych ratach począwszy od dnia 6 lipca 2011 roku. Wywodziła, że pożyczka nie została spłacona przez pozwaną w całości, gdyż pozwana wpłaciła jedynie kwotę 760 złotych. W dniu 16 września 2014 roku powódka wezwała pozwaną do dobrowolnego świadczenia, jednakże wezwanie okazało się bezskuteczne. Z uzasadnienia pozwu wynika, że na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota 263,84 złotych tytułem niespłaconej pożyczki oraz kwota 66,05 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek naliczonych do dnia 25 marca 2015 roku.

Postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy L.w B. przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w B., sygn. akt (...). (k. 5).

Powódka A. G. nie stawiała się na rozprawę i nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Bezsporne w sprawie jest, że w dniu 28 czerwca 2011 roku (...) S.A. z siedzibą w B. zawarła z pozwaną A. G. umowę o pożyczkę gotówkową (...), na mocy której pozwana zobowiązała się do zwrotu łącznej kwoty 1023,84 złotych w

36-tygodniowych ratach począwszy od dnia 28 czerwca 2011 roku. Na kwotę łącznego zobowiązania składała się: wypłacona pożyczka w wysokości 600 złotych, opłata przygotowawcza w wysokości 30 złotych, oprocentowanie 45,70 złotych oraz koszt obsługi pożyczki w domu 348,14 złotych. Strony ustaliły wysokości rat po 28,44 złotych każda. (k. 17-17v-umowa o pożyczkę gotówkową).

Suma wpłat pozwanej na poczet pożyczki z dnia 28 czerwca 2011 roku wynosiła 760 złotych. (k. 19-21- historia spłat).

W dniu 16 września 2014 roku powódka wysłała pozwanej przesądowe wezwanie do zapłaty. (k. 23-25).

Stosownie do treści art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku, zaś biorący pożyczkę zobowiązuje się do zwrócić tą samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej ilości.

W myśl art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda.

Powództwo podlegało oddaleniu.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, nie dawał podstaw do uznania, ażeby zaistniały przesłanki uzasadniające obciążenie pozwanej należnościami dochodzonymi pozwem a wynikającymi z zawartej pomiędzy stronami umowy.

Stosownie do treści art. 339 § 1 i 2 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W sprawie niniejszej pozwana, co prawda nie zaprzeczyła istnieniu wierzytelności, bowiem nie zajęła w sprawie stanowiska w ogóle, jednakże -zdaniem Sądu -przytoczone przez powódkę okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości, co uniemożliwiało wydanie wyroku zaocznego uwzględniającego roszczenie.

Bezspornym w sprawie jest, iż pozwaną A. G. łączyła z powódką (...) S.A. z siedzibą w B. umowa pożyczki oraz bezspornym jest, iż pozwana nie zwróciła całości kwoty określonej w przedmiotowej umowie.

Zdaniem Sądu postanowienia w/w umowy winny pozostać jednak poddane analizie pod kątem zgodności jej treści i skutków prawnych z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa i zasadami współżycia społecznego.

Podnieść bowiem wymaga, że w przedmiotowej sprawie oprócz regulacji umownych zastosowanie mają również przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim / Dz. U. Nr 100, poz. 1081, z późniejszymi zmianami/ (tj. art. 7 oraz 7a przedmiotowej ustawy) obowiązującej na datę zawarcia pomiędzy poprzednim wierzycielem a pozwanym umowy pożyczki. Art. 7 ustawy przewidywał, że całkowity koszt kredytu oznacza wszystkie koszty wraz z odsetkami i innymi opłatami oraz prowizjami, które konsument jest zobowiązany zapłacić za kredyt, za wyjątkiem kosztów szczegółowo w przepisie określonych (żaden z wyjątków w tym przepisów przewidzianych nie ma w sprawie zastosowania). Natomiast art. 7a ustawy stanowił, że łączna kwota wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki (z wyłączeniem udokumentowanych lub wynikających z innych przepisów prawa kosztów związanych z ustanowieniem, zmianą lub wygaśnięciem zabezpieczeń i ubezpieczeń) nie może przekroczyć kwoty 5 % udzielonego kredytu konsumenckiego.

Dokonując oceny umowy zawartej przez (...) S.A. z siedzibą w B. a stroną pozwaną umowy należy skonstatować, iż postanowienia umowy pożyczki z dnia 28 czerwca 2011 roku są sprzeczne z wyżej zacytowanym art. 7a ustawy o kredycie konsumenckim, a tym samym są nieważne w świetle art. 58§1 k.c.

Udzielona pozwanej A. G. pożyczka wynosiła 630 złotych, a to oznacza, że maksymalna wysokość kosztów przy takiej wysokości pożyczki winna wynosić 31,50 złotych. Wysokość odsetek, przy pożyczce udzielonej pozwanej wyniosła 45,70 złote (odsetki zostały określone w wysokości 20% w stosunku rocznym). W tej sytuacji łącznie pozwany winien zwrócić stronie powodowej kwotę 707,20 złote. Ponieważ do chwili obecnej według strony powodowej pozwana spłaciła kwotę 760 złotych i przy zawieraniu pożyczki została potrącona od pozwanej kwota 30 złotych tytułem opłaty przygotowawczej, należało uznać, że przez pozwaną została uiszczona cała należna do spłaty kwota z przedmiotowej umowy pożyczki.

W tym miejscu podnieść należy, że Sąd uznał, iż koszt obsługi pożyczki w domu klienta mieści się w kategorii opłat stypizowanych w art. 7 a ustawy o kredycie konsumenckim. Opłata za obsługę pożyczki w miejscu zamieszkania kredytobiorcy stanowi składnik należności naliczonych z góry, wyznaczających wysokość stałej raty tygodniowej obciążającej pozwaną – tym samym była to opłata związana z zawarciem umowy pożyczki, a nie stanowiła zobowiązania odrębnego. W okolicznościach stanu faktycznego sprawy naruszenie przez powódkę art. 7a ustawy skutkowało koniecznością zastosowania art. 17 tej ustawy, zgodnie z którym postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać uprawnień konsumenta przewidzianych w ustawie. W takich przypadkach stosuje się przepisy ustawy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 7a ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim i art. 58§1 k.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Z uwagi na niestawiennictwo pozwanej i niezajęcie przez nią stanowiska w sprawie, wyrok na podstawie art. 339 § 1 kpc jest orzeczeniem zaocznym

SSR Małgorzata Hajduczenia